

“मीठे बच्चे- सच्चा बाबाका साथ सच्चा बन, सच्चाइको चार्ट राख, ज्ञानको अहंकार छोडेर यादमा रहने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर ।”

प्रश्न:- महावीर बच्चाहरूको मुख्य लक्षण के हुन्छ ?

उत्तर:- महावीर बच्चा ऊ हो जसको बुद्धिमा निरन्तर बाबाको याद हुन्छ । महावीर अर्थात् शक्तिमान् । महावीर ऊ हो जसलाई निरन्तर खुशी हुन्छ । जो आत्म-अभिमानी हुन्छ, अलिकति पनि देहको अहंकार हुँदैन । यस्ता महावीर बच्चाहरूको बुद्धिमा रहन्छ- म आत्मा हुँ, बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- आफूलाई रूह वा आत्मा सम्झेर बसेका छौ ? किनकि बाबाले जान्नुहुन्छ- यो केही कठिन छ, यसमा नै मेहनत छ । जो आत्म-अभिमानी भएर बसेका छन् उनीहरूलाई नै महावीर भनिन्छ । आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नेहरूलाई नै महावीर भनिन्छ । सदैव स्वयम्सँग सोध्ने गर- म आत्म-अभिमानी छु ? यादबाटै महावीर बनिन्छ, अर्थात् परम अर्थात् सर्वश्रेष्ठ (सुप्रीम) बन्छन् । जति पनि अरू धर्मका आउँछन् उनीहरू यति परम अर्थात् सर्वश्रेष्ठ बन्दैनन् । उनीहरू त आउँछन् पनि ढिलो गरी । तिमी नम्बरवार श्रेष्ठ बन्छौ । सुप्रीम अर्थात् सर्वशक्तिमान् वा महावीर । त्यसैले भित्र यो खुशी हुनुपर्छ- म आत्मा हुँ । हामी सबै आत्माहरूका पिताले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । यो पनि बाबाले जान्नुहुन्छ- कसैले आफ्नो चार्ट २५ प्रतिशत देखाउँछन्, कसैले १०० प्रतिशत देखाउँछन् । कसैले भन्छन् २४ घण्टामा आधा घण्टा याद रहन्छ, त्यसो भए कति प्रतिशत भयो त ? आफ्नो धेरै सम्हाल वा ख्याल गर्नु छ । बिस्तारै-बिस्तारै महावीर बन्नु छ । एक्कासी बन्न सकिँदैन, मेहनत छ । ती जो ब्रह्मज्ञानी छन्, तत्त्वज्ञानी छन्, यस्तो नसम्झ्ने उनीहरू कसैले आफूलाई आत्मा सम्झन्छन् । उनीहरूले त ब्रह्म घरलाई परमात्मा सम्झन्छन् र स्वयम्लाई भन्छन् अहम् ब्रह्मास्मि । घरसँग कहाँ योग लगाइन्छ ! अहिले तिमी बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ । यो आफ्नो चार्ट हेर्नु छ- २४ घण्टामा हामीले कति समय आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ ? अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामी ईश्वरीय सेवामा छौ, अन गड्डी सर्भिस । यही सबैलाई बताउनु छ- बाबा केवल भन्नुहुन्छ मनमनाभव अर्थात् आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर । यो हो तिम्रो सेवा । जति तिमीले सेवा गर्छौ त्यति फल पनि प्राप्त हुन्छ । यो कुरा राम्ररी बुझ्नुपर्छ । राम्रा-राम्रा महारथी बच्चाहरूले पनि यी कुरालाई राम्ररी बुझ्दैनन् । यसैमा धेरै मेहनत छ । मेहनत बिना फल कहाँ मिल्न सक्छ !

बाबाले देख्नुहुन्छ- कतिले चार्ट बनाएर पठाउँछन्, कतिले त चार्ट लेख्न पनि भ्याउँदैनन् । ज्ञानको अहंकार हुन्छ । यादमा बस्ने मेहनत गर्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- मूल कुरा हो नै यादको । आफै माथि नजर राख्नुपर्छ- मेरो चार्ट कस्तो हुन्छ ? त्यो टिपोट गर्नु छ । कतिले भन्छन् चार्ट लेख्ने फुसिँदै हुँदैन । मूल कुरा त, बाबाले भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबा (अल्फ)लाई याद गर । यहाँ जति समय बस्छौ त्यति बीच-बीचमा आफ्नो दिलसँग सोध- म कति समय यादमा बसें ? यहाँ जब बस्छौ तब तिमी यादमा नै रहनुपर्छ र चक्र घुमायौ भने पनि आपत्ति (हर्जा) छैन । मलाई बाबाको पासमा अवश्य जानु छ । पवित्र सतोप्रधान बनेर जानु छ । यो कुरालाई राम्रोसँग बुझ्नु छ । कतिले त तुरुन्तै बिर्सिन्छन् । आफ्नो सच्चा-सच्चा चार्ट बताउँदैनन् । यस्ता धेरै महारथी छन् । सत्य त कहिल्यै बताउँदैनन् । आधाकल्प भुटो दुनियाँ चलेको हुनाले भित्र भुटो नै जमेको छ । त्यसमा पनि जो साधारण छन् उनीहरूले तुरुन्तै चार्ट लेख्नेछन् । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले पापलाई भस्म गरेर पावन बन्छौ, यादको यात्राबाट । केवल ज्ञानबाट त पावन बनिँदैन । बाँकी फाइदा के ? पुकाछौं पनि पावन बन्नका लागि । त्यसको लागि याद चाहिन्छ । हरेकले सच्चाइसँग आफ्नो चार्ट बताउनुपर्छ । यहाँ तिमी पौने घण्टा बस्छौ भने देख्नुपर्छ- पौने घण्टामा म कति समय आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबाको यादमा थिएँ ? कतिलाई त सत्य बताउन लाज आउँछ । बाबालाई सत्य बताउँदैनन् । उनीहरूले समाचार दिन्छन् यो सेवा गरें, यतिलाई सम्झाएँ, यसो गरें । तर यादको यात्राको चार्ट लेख्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यादको यात्रामा नरहने हुनाले नै तिम्रो कुनै तीर लाग्दैन । ज्ञान तरवारमा धार लादैन । ज्ञान त सुनाउँछन्, तर योगको तीर लागोस्- यो धेरै मुश्किल छ । बाबाले त भन्नुहुन्छ- पौने घण्टामा ५ मिनेट पनि यादको यात्रामा बस्दैनन् । कसरी आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्ने भन्ने जान्दैन । कतिले त भन्छन् म निरन्तर यादमा रहन्छु । बाबा भन्नुहुन्छ- यो अवस्था अहिल्यै हुन सक्दैन । यदि निरन्तर याद गर्ने हो भने

त कर्मातीत अवस्था आउनेछ, ज्ञानको पराकाष्ठा हुनेछ । कसैलाई अलिकति मात्रै सम्झाए पनि धेरै तीर लाग्नेछ । मेहनत छ नि । विश्वको मालिक कोही यत्तिकै कहाँ बन्छन् र । मायाले तिम्रो बुद्धिको योग कहाँबाट कहाँ लैजान्छ । मित्र-सम्बन्धी आदि याद आइरहन्छन् । कसैलाई बेलायत जानु छ भने सबै मित्र-सम्बन्धी, स्टीमर, हवाईजहाज आदि मात्रै याद आइरहन्छ । बेलायत जाने जुन यथार्थ इच्छा छ त्यसैले आकर्षित गर्छ । बुद्धिको योग बिल्कुलै टुट्छ । अरू कतैतिर बुद्धि नजाओस्, यो धेरै मेहनतको कुरा हो । केवल एक बाबाको मात्र याद रहोस् । यो देह पनि याद नआओस् । अन्त्यमा तिम्रो यो अवस्था हुनेछ ।

दिन-प्रतिदिन जति यादको यात्रालाई बढाउँदै जान्छौ, यसमा तिम्रै कल्याण छ । जति यादमा रहन्छौ त्यति तिम्रो कमाइ हुनेछ । यदि शरीर छुट्यो भने फेरि यो कमाइ त गर्न सक्दैनौ । गएर सानो बच्चा बन्नेछौ । अनि के कमाइ गर्न सक्नेछौ ? जान त आत्माले यो संस्कार लिएर जान्छ तर टिचर त चाहियो नि जसले फेरि स्मृति दिलाओस् । बाबाले पनि स्मृति दिलाउनुहुन्छ नि । बाबालाई याद गर— बाबाको यादबाटै पावन बन्नेछौ, यो तिमी सिवाय अरू कसैलाई पनि थाहा छैन । उनीहरूले त गंगा स्नानलाई नै श्रेष्ठ मान्छन् त्यसैले गंगा स्नान नै गरिरहन्छन् । बाबा त यी सबै कुरामा अनुभवी छन् नि । यिनले त धेरै गुरु बनाएका छन् । उनीहरू पानीले स्नान गर्न जान्छन् । यहाँ तिम्रो स्नान हुन्छ यादको यात्राबाट । बाबाको यादको यात्रा सिवाय तिम्रो आत्मा पावन बन्नै सक्दैन । यसको नाम नै हो योग अर्थात् यादको यात्रा । ज्ञानलाई स्नान नसम्झनु । योगको स्नान हो । ज्ञान त पढाइ हो । योगको स्नान हो, जसबाट पाप काटिन्छ । ज्ञान र योग दुई चीज हुन् । यादबाटै जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यो यादको यात्राबाटै तिमी पावन बनेर सतोप्रधान बन्छौ । बाबाले त धेरै राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, यी कुरालाई राम्रोसँग बुझ । यो नबिर्स । यादको यात्राबाटै जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिन्छ, बाँकी ज्ञान त हो कमाइ । याद र पढाइ दुई अलग कुरा हुन् । ज्ञान र विज्ञान— ज्ञान अर्थात् पढाइ, विज्ञान अर्थात् योग अथवा याद । कुनलाई उँच मान्छौ— ज्ञान वा योग ? यादको यात्रा धेरै महान् छ । यसैमा मेहनत छ । स्वर्गमा त सबै जानेछन् । सत्ययुग हो स्वर्ग, त्रेता हो अल्प (सेमी) स्वर्ग । त्यहाँ त यो पढाइ अनुसार विराजमान हुनेछन् । तर मुख्य हो योगको कुरा । प्रदर्शनी वा संग्रहालय आदिमा पनि तिमीले ज्ञान सम्झाउँछौ । योग कहाँ सम्झाउन सक्छौ ? केवल यत्ति भन्छौ— आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नुहोस् । तर ज्ञान त धेरै दिन्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ— सबैभन्दा पहिला यो कुरा बताऊ— आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नुहोस् । यो ज्ञान दिनका लागि नै तिमीले यति धेरै चित्र आदि बनाउँछौ । योगका लागि कुनै चित्र आदिको आवश्यकता पर्दैन । चित्र सबै ज्ञान सम्झाउनका लागि बनाइन्छ । आफूलाई आत्मा सम्भरनाले देहको अहंकार बिल्कुलै टुट्छ । ज्ञानको वर्णन गर्नका लागि त अवश्य पनि मुख चाहिन्छ । योगको त एउटै कुरा छ— आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु छ । पढाइमा त देहको आवश्यकता हुन्छ । शरीर बिना कसरी पढ्ने वा पढाउने ?

बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ भने उहाँका साथ त योग लगाउनुपर्छ नि । तर कसैले जान्दैनन् । बाबा स्वयम् आएर सिकाउनुहुन्छ, मनुष्यले मनुष्यलाई कहिल्यै सिकाउन सक्दैन । बाबाले मात्रै भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर, यसलाई भनिन्छ परमात्माको ज्ञान । परमात्मा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । यो पनि धेरै बुझ्नुपर्ने कुरा हो । सबैलाई यही भन— बेहदका बाबालाई याद गरौं । उहाँ बाबाले नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ । उनीहरूले बुझ्दै बुझ्दैनन्— नयाँ दुनियाँ स्थापना हुनेछ, त्यसैले भगवान्लाई याद गर्नुपर्छ । ध्यानमा नै छैन भने ख्याल गर्ने नै किन ? यो पनि तिमीले जान्दछौ । परमपिता परमात्मा शिव भगवान् एउटै हुनुहुन्छ । भन्छन् पनि— ब्रह्मा देवताए नमः अनि त्यसपछि भन्छन् शिव परमात्माए नमः । उहाँ बाबा हुनुहुन्छ नै सर्वोच्च । तर उहाँले के भन्नुहुन्छ, त्यो पनि बुझ्दैनन् । यदि पत्थरमा हुने भए फेरि नमः कसलाई ? अर्थरहित बोलिरहन्छन् । यहाँ त तिमी आवाजभन्दा पर जानु छ अर्थात् निर्वाणधाम, शान्तिधाममा जानु छ । शान्तिधाम, सुखधाम भनिन्छ । त्यो हो स्वर्गधाम । नर्कलाई धाम भनिदैन । शब्द धेरै सहज छ । क्राइस्टको धर्म कहिलेसम्म चल्नेछ ? यो पनि उनीहरूलाई केही थाहा छैन । भन्छन् पनि, क्राइस्टभन्दा ३ हजार वर्ष पहिला स्वर्ग (प्याराडाइज) थियो अर्थात् देवी-देवताहरूको राज्य थियो, त्यसैले २ हजार वर्ष क्रिश्चियनको भयो, अनि फेरि देवता धर्म चाहियो नि । मनुष्यको बुद्धिले केही पनि काम गर्दैन । ड्रामाको रहस्य नजानेका हुनाले कति योजना बनाइरहन्छन् । यी कुरा धेरै उमेर भएका बृद्ध माताहरूले सम्भन सक्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— अहिले तिमी सबैको वानप्रस्थ अवस्था हो । वाणी भन्दा पर जानु छ । भन्न त भन्छन् निर्वाणधाम जानुभयो, तर कोही पनि

जाँदैन् । पुनर्जन्म फेरि पनि अवश्य लिन्छन् । फर्केर कोही पनि जाँदैन् । वानप्रस्थमा जानका लागि गुरुको संगत गर्छन् । धेरै वानप्रस्थ आश्रम छन् । माताहरू पनि धेरै छन् । त्यहाँ पनि तिमीले सेवा गर्न सक्छौ । वानप्रस्थको अर्थ के हो, तिमीलाई बाबाले बसेर सम्भाउनुहुन्छ । अहिले तिमीहरू सबै वानप्रस्थी हो । सारा दुनियाँ वानप्रस्थी हो । जति पनि मनुष्य मात्र देख्छौ सबै वानप्रस्थी हुन् । सबैका सद्गति दाता एउटै सतगुरु हुनुहुन्छ । सबैलाई जानु नै छ । जसले राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्छन् उनीहरूले उँच पद पाउँछन् । यसलाई भनिन्छ नै— विनाशको (कयामतको) समय । कयामतको समयको अर्थ पनि उनीहरूले बुझ्दैनन् । तिमी बच्चाहरूले पनि नम्बरवार बुझ्दछौ । धेरै उँच लक्ष्य छ । सबैले बुझ्नु छ— अब हामी अवश्य घर जानु छ । आत्माहरू वाणी भन्दा पर जानु छ फेरि पार्ट दोहोर्न्याउनेछौ । तर बाबालाई याद गर्दै-गर्दै गयो भने उँच पद पाउनेछौ । दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । कुनै चोरी आदि फोहोरी काम गर्नु हुँदैन । तिमी पुण्य आत्मा बन्छौ नै योगबाट, ज्ञानबाट होइन । आत्मा पवित्र हुनुपर्छ । शान्तिधाममा पवित्र आत्मा नै जान सक्छ । सबै आत्माहरू त्यहाँ रहन्छन् । अहिले आइरहेका छन् । अब जति पनि बाँकी होलान् ती पनि आइरहन्छन् ।

तिमी बच्चाहरू यादको यात्रामा धेरै रहनु छ । यहाँ तिमीलाई राम्रो मदत मिल्छ । एक अर्काको शक्ति मिल्छ नि । तिमी थोरै बच्चाहरूको तागतले नै काम गर्छ । गोवर्धन पर्वत देखाउँछन् नि, औंलाले उठाए । तिमी गोप-गोपी हो नि । सत्ययुगी देवी-देवताहरूलाई गोप-गोपी भनिँदैन । औंला तिमीले दिन्छौ । कलियुगलाई सत्ययुग वा नर्कलाई स्वर्ग बनाउनका लागि तिमीले एक बाबासँग बुद्धिको योग लगाउँछौ । योगबाटै पवित्र हुनु छ । यी कुरालाई बिर्सिनु हुँदैन । यो तागत तिमीलाई यहाँ मिल्छ । बाहिर त आसुरी मनुष्यहरूको संगत हुन्छ । त्यहाँ यादमा रहन धेरै मुश्किल हुन्छ । त्यहाँ तिमी यति स्थिर रहन सक्दैनौ । संगठन चाहिन्छ नि । यहाँ सबै एकरस भएर एकै ठाउँमा बस्यौ भने मदत मिल्छ । यहाँ कामधन्दा आदि केही पनि छैन । बुद्धि कहाँ जान्छ ! बाहिर रहँदा धन्दा, घर आदिले आकर्षण गरिरहन्छ । यहाँ त केही पनि छँदै छैन । यहाँको वायुमण्डल राम्रो, शुद्ध हुन्छ । ड्रामा अनुसार कति टाढाको पर्वतमा आएर तिमी बसेका छौ । यादगार पनि सामुन्ने यथार्थ रूपमा खडा छ । माथि स्वर्ग देखाइएको छ । नत्र भने कहाँ बनाउने ? त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यहाँ आएर बस्दा आफ्नो जाँच गर— म बाबाको यादमा बस्छु ? स्वदर्शन चक्र घुमाइराख । अच्छा ! मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो यादको चार्टमा पूरा नजर राख्नु छ, देख्नु छ— मैले कति समय बाबाको याद गर्छु ? यादको समय बुद्धि कहाँ-कहाँ भड्किन्छ ?
- २) यो विनाशको समयमा वाणीभन्दा पर जाने पुरुषार्थ गर्नु छ । बाबाको यादको साथै दैवी गुण पनि अवश्य धारण गर्नु छ । कुनै नराम्रो (गन्दा) काम, चोरी आदि गर्नु छैन ।

वरदानः— हर समय आफ्नो दृष्टि, वृत्ति, कृतिद्वारा सेवा गर्ने पक्का सेवाधारी भव

सेवाधारी अर्थात् हर समय श्रेष्ठ दृष्टिबाट, वृत्तिबाट, कृतिबाट सेवा गर्नेवाला, जसलाई श्रेष्ठ दृष्टिबाट देख्यौ भने त्यो दृष्टिले पनि सेवा गर्छ । वृत्तिद्वारा वायुमण्डल बन्छ । कुनै पनि कार्य यादमा रहेर गर्दा वायुमण्डल शुद्ध बन्छ । ब्राह्मण जीवनको श्वास नै सेवा हो, जसरी श्वास चलेन भने मूर्छित हुन्छन् त्यस्तै ब्राह्मण आत्मा सेवामा व्यस्त नभए मूर्छित हुन्छन् । त्यसैले जति स्नेही, त्यति सहयोगी, त्यति सेवाधारी बन ।

स्लोगनः— सेवालार्थ खेल सम्झ्यौ भने थाक्दैनौ, सदा हल्का रहनेछौ ।